

o BALENĂ ÎN SĂLBĂTICIA ALBASTRĂ

ROSANNE PARRY

ILUSTRĂȚII DE
LINDSAY MOORE

Traducere din limba engleză de
Adriana Ciorbaru

Editura Paralela 45

A black and white illustration of three whales breaching the ocean surface. The whales are dark against the lighter water, with their dorsal fins and heads visible above the waves. In the background, a rocky coastline with sparse trees is visible under a pale sky. The overall style is detailed and textured, characteristic of Lindsay Moore's work.

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Corectură: Mihaela Cosma
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PARRY, ROSANNE

O balenă în Sălbăticia Albastră / Rosanne Parry; il. de
Lindsay Moore; trad. din lb. engleză de Adriana Ciorbaru. –

Pitești: Paralela 45, 2021

ISBN 978-973-47-3361-3

I. Moore, Lindsay (trad.)

II. Ciorbaru, Adriana (trad.)

821.111

A Whale of the Wild

Rosanne Parry

Text copyright © 2020 by Rosanne Parry

Illustrations copyright © 2020 by Lindsay Moore

Published by arrangement with HarperCollins *Children's Books*, a division of
HarperCollins Publishers

Fotografii cu orci © Ken Rea, Spirit of Orca; fotografia dintelui de orcă
prin amabilitatea lui Tracie Merrill, The Whale Museum, Friday Harbor,
Washington

Hartă de Elizabeth Person

Mulțumiri speciale lui Katie Jones, de la Centrul de cercetare a balenelor,
pentru verificarea informațiilor

Copyright © Editura Paralela 45, 2021

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul
este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

[www. edituraparelela45.ro](http://www.edituraparelela45.ro)

Cuprins

CAPITOLUL 1: Neamul	»»» 1
CAPITOLUL 2: Zgomotul	»»» 15
CAPITOLUL 3: Păsările	»»» 27
CAPITOLUL 4: Adunarea	»»» 41
CAPITOLUL 5: Lungul dans	»»» 59
CAPITOLUL 6: Nașterea	»»» 67
CAPITOLUL 7: Răpirea	»»» 79
CAPITOLUL 8: Golful Însângerat	»»» 89
CAPITOLUL 9: Căutarea	»»» 99
CAPITOLUL 10: Salvarea	»»» 111
CAPITOLUL 11: Ducătoarele lungi	»»» 127
CAPITOLUL 12: Cutremurarea mării	»»» 135
CAPITOLUL 13: Pasajul Amăgirii	»»» 137
CAPITOLUL 14: Valurile	»»» 141

CAPITOLUL 15: **Capătul Uscatului**   »»» 155

CAPITOLUL 16: **Foca**   »»» 165

CAPITOLUL 17: **Rătăcirea**   »»» 177

CAPITOLUL 18: **Sălbăticia Albastră**   »»» 185

CAPITOLUL 19: **Neamul Dispărut**   »»» 199

CAPITOLUL 20: **Vânătoarea**   »»» 211

CAPITOLUL 21: **Spre casă**   »»» 227

CAPITOLUL 22: **Regăsirea**   »»» 239

CAPITOLUL 23: **Foamea**   »»» 249

CAPITOLUL 24: **Somonul**   »»» 261

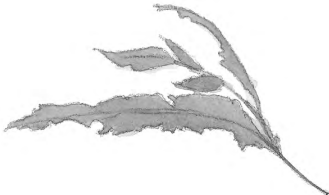
CAPITOLUL 25: **Neamul**   »»» 275

»»» »»» »»»

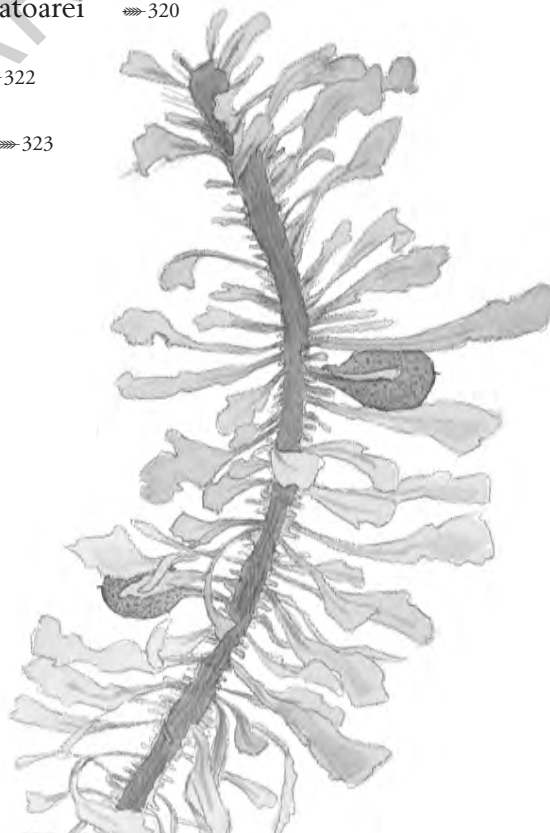
Comunitatea balenelor ucigașe
rezidente sudice   »»» 291

Harta Mării Salish, văzută de Vega   »»» 294

Despre orci   »»» 296

Comunicarea	»»»-298
Dinții	»»»-299
Famiile de orci	»»»-300
Somonul	»»»-301
Primele popoare ale Mării Salish	»»»-302
Habitatele regiunii Mării Salish	»»»-304
Primejdii în Marea Salish	»»»-316
Cum pot ajuta orcile?	»»»-318
Notele autoarei și ilustratoarei	»»»-320
Resurse	»»»-322
Mulțumiri	»»»-323

CAPITOLUL 1

NEAMUL

Dimineța devreme, până să se trezească vântul, până să se schimbe marea, nimic nu tulbură pâcla care plutește deasupra apei. Nimic în afară de mine.

Ai mei dorm, respirând împreună după o noapte istovitoare de căutat și negăsit somon. Înot pe lângă ei și mă întorc cu burta-n sus, chiar sub suprafață. Fiecare bătaie a cozii iscă inele de unde pe apa liniștită. Undele împung pâcla. Se destramă într-un vârtej în calea mea de parcă aș fi vreun uriaș, o maree sau un vânt de furtună.

Nu sunt chiar atât de mare. Nu încă. Până una-alta sunt doar o fiică – nu am destulă putere ca să vânez,

ca Mama, nici destulă înțelepciune ca să călăuzesc, ca Bunica. Nu am încă vârsta să fiu mamă, asemenea verișoarei mele Aquila, dar nu mai sunt nici atât de mică încât să-mi desfăt familia cu giumbușlucuri și triluri vesele, cum fac puii mici. Toți spun că voi fi o călăuzitoare grozavă într-o bună zi. Dar parcă nu-i văd urmându-mă.

Când dansez cu pâcla zorilor, nici că-mi pasă. Mai fac o tumbă și despic pielea apei cu aripioara dorsală, tăind ceața în două. Scot un *ciaaaaa* zgomotos prin răsuflătoarea din vârful capului. Soarele se ridică deasupra crestelor munților, aruncând o sclipire aurie asupra Mării Salish. O iau în jos, înspre întuneric, prinzând viteză, și apoi îmi ridic capul către cer. Dau tare din coadă ca să înving strânsoarea Pământului și greutatea apei, ținându-mi înotătoarele aproape de corp. Țâșnesc în aer și îmi închipui că mă prefac într-un corb și că mă înalț la nori. Mă arcuiesc și lovesc apa cu un plesnet satisfăcător și un norișor fericit de bule. Când mă ridic din nou la suprafață, Bunica e acolo, mă privește.

— Frumusețea este hrana minții, spune.

Așa sunt călăuzitoarele. Spun lucruri lipsite de noimă. Mă străduiam să uit de mâncare. Speram să nu mai fiu atât de flămândă. Dar acum Bunica mi-a reamintit, și foamea s-a năpustit asupra mea ca un crivăț.

— Mănâncă puțină frumusețe în fiecare zi, Vega, steluța mea strălucitoare, spune Bunica și vine să mă mângâie cu botul. O să-ți dea putere.

Asta chiar n-are nicio noimă! îmi vine să spun, dar țin pentru mine. Nimeni nu pune la îndoială vorbele călăuzitoarei. O urmăm. Întotdeauna. Dar în timp ce se trezește și restul familiei, sar după ultimele fuioare de ceață și mușc din ele. Nu se știe niciodată. Le simt pe limbă ca o ploică.

Ne strângem în jurul Mamei și Bunicii, dezmetindu-ne după somn, gata să le urmăm.

— Somonii noștri se vor întoarce, spune Bunica ferm. Mereu s-au întors, încă de pe vremea ghețurilor.

Ne conduce, alegând drumul prin strâmtori și în jurul insulelor din apele noastre. Mama înoată umăr la

CALELA 57

ED

umăr cu ea. Nu-i pe lume vânător mai bun ca Mama. Dacă nu ne găsește ea somonul, nimeni nu-l poate găsi. Și nimeni nu are mai multă nevoie de somon. Burta îi crește pe zi ce trece. Când scot clicuri, văd înăuntrul ei forma viitoarei mele surori. A fost un an greu, un an slab. Dar puii aduc întotdeauna noroc, și ea este surioara pe care o aștept de când mă știu.

Ne ocupăm locurile obișnuite. Bunica ne conduce. Mama îi înghiontește pe cei mici, Deneb și Altair, către mijloc, unde pot fi supravegheați. Unchiul Rigel înoată de o parte a lor, Aquila – de cealaltă. Eu nu am un loc anume, așa că mă țin în urma grupului: astfel pot să-i aud și să-i văd pe toți fără să fiu băgată în seamă. Merită să ne vezi când ne deplasăm. O aripioară după alta taie apa, înălțându-se ca un val oceanic, cu viteză, grație și forță. Rechinii se retrag în umbre când venim noi. Țiparii se ascund în grotlele lor. Pescărușii se împrăștie. Focile ne urmăresc de pe stânci cu ochi mari căprui.

Cât e ziua de lungă, Mama își trimite clicurile în apele puțin adânci și pe sub arcadele de piatră. Dă

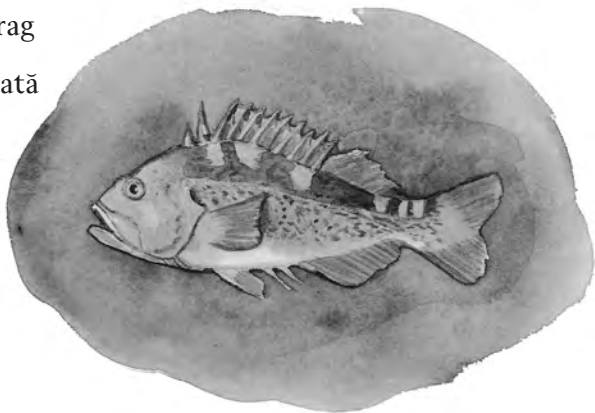
roată colților de stânci subacvatice și insulelor împădurite, căutând somonii. Toți îi căutam. Marea e plină de pește, dar nu destul de mare, destul de cărnos, destul de sățios. Niciunul nu-i ca somonul. Refluxul se schimbă cu Fluxul. Puii ar mânca orice mișcă.

— Pește! Pește! Pește! scandea Altair când Deneb sperie unul țepos care se ascundea printre pietre.

Eu m-am învățat deja minte cu peștii țepoși. Nu mă mir deloc când peste o clipă puii scuipă bucățile ascuțite, rămânând cu mai nimic.

Îi înțeleg. O altă zi lungă de vânatoare, o altă zi de foame. Soarele coboară și ajungem într-un loc mai puțin stâncos, cu fundul plat. Văd o pereche de ochi în nămol – clipind. Trag o gură de apă. Niciodată nu știi cât de mare e un pește după mărimea ochilor.

În închipuirea mea, e destul de mare cât

să ne hrănească pe toți. Împroșc apa din gură. Jetul îl scoate pe pește din nămol și dintr-o mișcare îl înhaț! Strâng dinții până când aud cum trosnește osul mare. Orice pește are un os mare și, după ce îl rupi, nu se mai agită. Îl scutur de nămol și nisip.

E mic. Nu ajunge nici de-un dumaticat. Scot o bulă tristă și mă ridic la suprafață ca să respir. Deneb îmi vede primul captura, apoi vine și Altair.

— Împarte! Împarte!

Sunt primele cuvinte pe care le învață un pui. Noi, dintre toate viețuitoarele mării, suntem singurele care împărțim mâncarea.

— Vega mea deșteaptă! zice Mama. Cum observă ea tot. Îți trebuie ochi ageri ca să găsești un pește plat.

Știm toți că peștele plat nu are niciun gust. Nu-i chiar ca și cum ai mânca un nor, dar pe aproape.

— Doar unul mic, spun.

Îi ofer prima îmbucătură. Își împarte jumătatea, așa că fac și eu la fel. Bucata care mi-a rămas de-abia dacă merită să fie înghițită. Mai bine îi dădeam Mamei

tot peștele. Are nevoie de orice bucățică. Mă uit prin burta ei și văd forma curbată a surioarei mele.

— Crește bine, spune Mama. Nu-ți face griji!

Nu-i frumos să te uiți prin cineva, dar nu mă pot abține să trag mereu cu ochiul spre Capella. Îmi frec ușor capul de pielea întinsă de pe burta Mamei. O soră, o surioară numai a mea! Pe care s-o iubesc și s-o apăr. Cu care să înot și să împart munca de călăuzitoare.

Bunica ne scoate din apele mici ale fiordului și ne duce într-un loc în care pereții insulei sunt abrupti și stâncoși. Fluxul e mai puternic aici. Ne odihnim și ne lăsăm duși de el. La nivelul apei este o grotă pe care mi-o amintesc de ultima dată când am fost pe aici. Mă apropiu și, exact ca data trecută, văd o focă și puiul ei dormind înăuntru. O altă focă plutește la gura peșterii,

